

да дойде съ насъ на луната.

— Добре, да вземемъ и него,
— съгласи се Татунчо. — Не е
чудно да ни потрѣбва, ако не
съ друго, съ месото си!

— Какво искашъ да кажешъ?

— Нали знаешъ, че на лу-
ната нѣма нищо за ядене. Ако
стане нужда, мо-
жемъ да изядемъ
и него.

— Какво, да
изядемъ котара-
ка ли? — извика
Татунка и се раз-
плака. — Тогави
нѣма да го взе-
мемъ. По-добре
да умра отъ
гладъ, отколко-
то да ямъ ко-
тешко месо!

И Татунка се
наведе въ каца-
та, за да изгони
котарака, но Та-
тунчо я спрѣ:

— Остави го,
не виждашъ ли,
че се шегувамъ.

Татунчо се
смѣеше. Тазъ Та-
тунка била съвсемъ глупава!
Може ли да се яде котешко
месо? Нека си стои котаракътъ
въ кацата — той ще направи
една хубава разходка до луната.
Никой нищо нѣма да му стори.

Но време за губене нѣмаше.
Тѣ трѣбваше да побързатъ да
взематъ, безъ нѣкой да ги види,
всичко, което имъ трѣбваше за
пѣтъ, вмѣсто да се занимаватъ
съ разни черни котараки. Ко-
гато майка имъ излѣзе на па-
заръ, Татунка взе голѣмото гър-

не съ сладко, а
привечеръ Та-
тунчо успѣ да
отнесе въ цепен-
лина една голѣ-
ма буца сире-
не и цѣло кило
хлѣбъ.

Всичко е вече
готово. Лъжа
нѣма. Още мал-
ко и ще се мрък-
не. Луната ще
се покаже задъ
покрива на къ-
щата, и тѣ ще
литнатъ. Сърд-
цата имъ биятъ,
ще се прѣснатъ.
Татунка вижда
иззадъ чемши-
ритъ, какъ майка
й се връща отъ
пазаръ. Може

би никога вече нѣма да я види.

— Мамо! — извика извед-
нажъ Татунка и се спусна къмъ
нея да я прегърне.

— Какво искашъ? — попита
добрата й майка.

